

ת"פ 21194/05/14 - מדינת ישראל נגד נאצר מרעב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 21194-05-14 מדינת ישראל נ' מרעב

לפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד בן-משה, חבר וסימונס
נגד
הנאשם נאצר מרעב
ע"י ב"כ עו"ד סרוגוביץ

גזר דין

השתלשלות ההליך:

1. כתב האישום הוגש בחודש מאי 2014, בגין עבירה משנת 2012. התמשכות ההליך נעוצה בהתנהגות הנאשם, שחדל מלהתייצב לדיונים וניתק קשר עם סניגוריו.
2. ביום 12.12.17, במסגרת הסדר טיעון דיוני ללא הסכמות עונשיות, הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן והורשע בעבירות הבאות:
 - א. חבלה כשהעבריין מזוין, לפי סעיפים 335(א)(1) ו-334 לחוק העונשין, תשל"ז-1977;
 - ב. תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק הנ"ל;
3. לפי המוסכם, הופנה הנאשם לשירות המבחן והתקבלו בעניינו שלושה תסקירים, מהימים 20.03.18, 21.10.18 ו-16.01.19: השירות הצליח לאחרונה לשכנע את הנאשם בקיומה של בעיה בהתמכרותו לאלכוהול ושילב את הנאשם בטיפול בעמותת "אפשר". הנאשם מצוי עתה בשלב תחילי מאוד של הטיפול, ועדיין צורך אלכוהול בסופי שבוע. השירות המליץ על ענישה שיקומית-טיפולית של מאסר מותנה, צו מבחן ופיצוי לנפגע.
4. ביום 21.01.19 טענו ב"כ הצדדים לעונש:

התביעה טענה למתחם עונשי שבין 15 לבין 30 חודשי מאסר, ועתרה לעונש עיקרי באמצע המתחם, שיהא מאסר בפועל ולצדו מאסר מותנה "ארוך וממושך", קנס "משמעותי" ופיצוי;

ההגנה טענה למתחם עונשי שבין מאסר שניתן לרצותו בעבודות שירות לבין מאסר בכליאה, ועתרה לאימוץ המלצתו של שירות המבחן - מאסר מותנה, צו מבחן ופיצוי;

מעשי הנאשם:

1. ב-11.01.12 בשעת ערב, נכנס הנאשם לחנות לממכר משקאות וביקש מבעליה, הנפגע מר ג' ר', לקנות וודקה וסיגריות בהקפה. משסרב הנפגע, גידף אותו הנאשם, והנפגע יצא מאחורי הדלפק כדי למנוע מהנאשם מגע עם סחורה שהיתה מונחת על הדלפק.
2. הנאשם אחז בחולצתו של הנפגע, השניים החלו להיאבק ונפלו ארצה, כשהנאשם מכה את הנפגע בראשו ובחזהו. משנוכח הנאשם לדעת כי לא יכניע את הנפגע, ברח מהמקום.
3. הנאשם שב לחנות והחל לקלל את הנפגע ולהתגרות בו, והנפגע יצא מאחורי דלפקו כדי לסלק את הנאשם מחנותו. הנאשם ניסה להכות את הנפגע, אך זה תפס את ידו.
4. הנאשם קרב לגרונו של הנפגע את ידו, בה אחז סכין, אך הנפגע תפס את ידו של הנאשם. הנפגע משך חזרה את ידו וגרם לחתך עמוק בכף ידו הימנית של הנפגע באמצעות הסכין. לאחר מכן, במהלך מאבק שהתפתח בין השניים, דקר הנאשם בסכינו את הנפגע, בירכו השמאלית.
5. החתך בכף ידו של הנפגע הצריך ניתוח בהרדמה מלאה, לאיחוי גידים ועצבים.

נסיבות העבירה - קביעת מתחם העונש ההולם:

1. מעשי הנאשם מהווים 'אירוע אחד', נושא למתחם עונשי אחד, כשהעבירה הדומיננטית הנה גרימת הפציעות על-ידי הנאשם בהיותו מזויין בסכין (ע"פ 1127/13 **גברזני נ' מ.י.** (2014)).
2. עבירת הפציעה, כיתר עבירות התקיפה לסוגיהן, מגנה על הערכים החשובים של שלמות הגוף והבריאות, והאוטונומיה של האדם על גופו. פציעתו של אדם בנשק - וסכין היא נשק שפגיעתו רעה - מסכנת ערכים אלו באופן מוגבר, המשתקף בעונש המקסימאלי בגין עבירה זו, שש שנות מאסר.
3. הנאשם פגע בערכים המוגנים באופן מהותי, כששב ותקף את הנאשם שוב ושוב, ולא נרתע משימוש בסכין. הנזק הקונקרטי חמור - ראשית, חומרת הפגיעה בכף ידו של הנפגע שהצריכה ניתוח לא-פשוט [מסמך רפואי תע/2, תצלומים תע/3]; ושנית, הכאב, הסבל, המגבלה בשימוש ביד וגם אובדן תחושת הביטחון שחוזה הנפגע. הנזק הפוטנציאלי חמור פי-כמה, במיוחד לנוכח קירוב הסכין לגרונו של הנפגע. לטענת הנאשם, תגובתו העבריינית לסירוב הנפגע למכור לו בהקפה, נבעה מהשפעת אלכוהול. אין בכך כדי להקטין מאחריותו של הנפגע למעשה, ואפשר שיש לתת לנסיבה זו משקל לחובתו של הנאשם.
4. מדיניות הענישה שנקבעה בהלכה הפסוקה מחייבת ענישה מחמירה בגין תקיפות ופציעות המבוצעות בסכין, וראו ע"פ 607/07 **סאלם נ' מ.י.** (2007), ע"פ 3220/09 **מוחמד נ' מ.י.** (2009) וע"פ 2169/10 **מ.י. נ' מארי** (2011), מבין רבים.
5. במקרים דומים ואף קלים יותר נגזרו עונשי מאסר, תוך קביעתם של מתחמים המחייבים מאסר בכליאה. כך ראו רע"פ 7498/11 **נאטור נ' מ.י.** (2011) בו אושר עונש של שנת מאסר; ת"פ 27252-12-13 **מ.י. נ' סקא**

(2015) בו נקבע מתחם בין 9 לבין 24 חודשי מאסר והוטל עונש של עשרה חודשי מאסר; ת"פ 53095-08-16
מ.י. נ' חסנין (2017), לרבות פסיקה נזכרת, בו נקבע מתחם שבין 12 לבין 30 חודשי מאסר והוטל עונש של
26 חודשים.

6. אמנם וכתמיד ניתן למצוא גזרי דין מקלים יותר, אולם ההלכה ברורה ונחרצת בדרישתה להחמרה ופסיקת
בתי המשפט לדרגותיהם עוקבת אחרי מדיניות זו.

7. מתחם העונש ההולם ייקבע אפוא בין תשעה לבין 24 חודשי מאסר בפועל, לעניין העונש העיקרי.

עונשו של הנאשם לא יחרוג מהמתחם שנקבע:

1. הנאשם יליד 1982, כבן 36, נשוי ואב לשני ילדים, בן למשפחה נורמטיבית. הנאשם סיים 12 שנות לימוד ללא
תעודת בגרות ועובד בעסק של משאבות בטון. הנאשם אינו יודע קרוא וכתוב, ועם סיום לימודיו - בהם לא גילה
עניין ורצון - החל לעבוד בעבודות כפיים. הנאשם מתגורר בבית הוריו, כשאשתו וילדיו מתגוררים בנפרד (לטענת
הנאשם, בשל דחק כלכלי).

2. מגיל צעיר חבר הנאשם לחברה שולית והחל לצרוך לרעה אלכוהול, עד למצב של התמכרות קשה.

3. לחובת הנאשם הרשעות בעבירות אלימות: בגין תקיפת בת-זוג בשנת 2012 נדון בשנת 2014 למאסר מותנה
וקנס, וכן נדון בגין עבירות נוספות רחוקות מאוד בזמן שלא יינתן להן משקל [רישום פלילי, תע/1].

4. שירות המבחן התרשם שלנאשם אישיות ותובנה דלות, תפקודו במישורי חייו השונים לקוי, הוא מכור
לאלכוהול ושליטתו בדחפיו ובכעסו לקויה אף-היא. הנאשם אינו נוטל אחריות של-ממש על מעשיו, מתקשה
להפסיק לצרוך אלכוהול, ומידת הסיכון שיתבך שוב באירועי אלימות היא גבוהה. הנאשם הופנה לעמותת
"אפשר" לשם שילובו הטיפול בהתמכרותו, אולם הנאשם - כדרכו - התממה והפגין אמביוולנטיות ביחס
לטיפול. רק לאחרונה החל הנאשם להביע רצון מילולי בטיפול והבנה לצורך בו, אך גם עתה מדובר בשלב
ראשוני ביותר.

5. בנסיבות אלו אין כל הצדקה להחרגת עונשו של הנאשם מהמתחם שנפגע, שכן אין לדבר על שיקום, ואף
הצפי לשיקום הוא מעורפל ובוודאי שאינו מזהיר (והשוו ע"פ 6637/17 **קרנדל נ' מ.י.** (2018)).

מיקום עונשו של הנאשם במתחם:

1. לזכות הנאשם יעמדו שיקולים אלה:

א. עונש מאסר יפגע קשות בנאשם, בהיותו מאסר ראשון בכליאה ובהתחשב באישיותו
הדלה והלא-מגובשת של הנאשם;

ב. הודאת הנאשם, שעל-אף שאין עמה הפנמה ותובנה מהותיות, חסכה משאבי ציבור
ואת עדותו של הנפגע;

ג. חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, במהלכו לא הסתבך הנאשם שוב בפלילים, למעט בעבירה הנזכרת של תקיפת בת-זוג, ועל-אף שהתמשכות ההליך נעוצה בנאשם לבדו;

ד. היות הרשעותיו הקודמות של הנאשם רחוקות בזמן;

2. עונשו העיקרי של הנאשם ימוקם בתחתית המתחם, ואילו יצורפו אמצעים מרתיעים של מאסר מותנה והתחייבות. באין מנוס ממאסר ולנוכח מצבו הכלכלי של הנאשם, אמנע מהטלת קנס; לא כך באשר לפיצוי, שכן לפי ההלכה הפסוקה, מצבו הכלכלי של הנאשם ויכולת התשלום שלו אינם משפיעים על קביעתו של פיצוי, כדין פיצוי אזרחי (והשוו ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מ.י. (2006) וע"פ 2661/12 פלוני נ' מ.י. (2012)). סך הפיצוי לא ימצה את הנזק, ובפרט משלא הובאו ראיות לעניין נזקים מתמידים או ממושכים. מועד תשלומי של הפיצוי יידחה ואילו דחייתו הנוספת או פריסתו לתשלומים יהיו במידת הצורך עניין לטיפול המרכז לגביית קנסות לפי סעיף 5ב. לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1995.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. תשעה חודשי מאסר בפועל, בניכוי יום מעצרו 18.06.12;

ב. שלושה חודשי מאסר על-תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת אלימות מכל סוג, או עבירה של החזקת אגרופן, או עבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה;

ג. התחייבות בסך 1,000 ₪ למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת אלימות מכל סוג, או עבירה של החזקת אגרופן, או עבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה. לא תיחתם ההתחייבות, ייאסר הנאשם למשך חודש ימים;

ד. פיצוי בסך של 2,000 ₪ לנפגע, ע"ת 4 בכתב האישום, שיופקד עד ליום 01.04.19 ויועבר לנפגע;

הוראות נלוות:

א. המאשימה תגיש בהקדם למזכירות טופס פרטי מתלון, שייסרק לתיק כחסוי;

ב. מוצגים יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה;

ג. הפקדות בתיק זה או בתיק קשור, תושבנה לנאשם לאחר קבלת אישור בדבר כניסתו למאסר;

ד. עותק גזר הדין יישלח לשירות המבחן לידיעה בלבד;

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ב שבט תשע"ט, 28 ינואר 2019, במעמד הצדדים.

עמוד 4

